NORAKSTS
Lieta Nr.142142911
1-0656-12/17

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2012.gada 7.martā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese D.Makarova,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *G.Z.* pieteikumu par Valsts vides dienesta 2011.gada 5.janvāra lēmuma Nr.G01/2P atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Saulkrastu iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektora 2010.gada 13.septembrī sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu PA Nr.463612 (turpmāk – protokols), kurā norādīts, ka 2010.gada 13.augustā plkst.15:30 Carnikavas novadā, Gaujas ūdens tilpnes (ezera) „Garezers" krastā dabas parkā „Piejūra" (turpmāk – dabas parks) pieteicējs *G.Z.* pārvietojās un novietoja stāvēšanai transportlīdzekli Audi, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/* (turpmāk – transportlīdzeklis) ārpus ceļa robežām, tādējādi neievērojot Ministru kabineta 2006.gada 14.marta noteikumu Nr.204 „Dabas parka „Piejūra" individuālie aizsardzības un izmantošanas noteikumi" (turpmāk – Noteikumi Nr.204) 9.2.apakšpunktu.

[1.1] Pamatojoties uz protokolu, Valsts vides dienesta (turpmāk – Dienests) Lielrīgas reģionālās vides pārvaldes Kontroles daļas Dabas sektora vecākais inspektors 2010.gada 18.oktobrī pieņēma lēmumu Nr.GO4/180, ar kuru pieteicējam saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) $57.^3$ panta pirmo daļu uzlika naudas sodu piecdesmit latu apmērā.

[1.2] Ar Dienesta 2011.gada 5.janvāra lēmumu Nr.G01/2P (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) Dienesta Lielrīgas reģionālās vides pārvaldes Kontroles daļas Dabas sektora vecākā inspektora 2010.gada 18.oktobra lēmums Nr.GO4/180 atstāts negrozīts. Pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka pieteicējs, pārvietojoties pa dabas parku un nobraucot no ceļa, ir pārkāpis Noteikumu Nr.204 9.2.apakšpunktu, ko pilnībā pierāda pārkāpuma izdarīšanas laikā veiktās fotofiksācijas un pašvaldības SIA „Ādažu glābšanas dienests" inspektoru dienesta ziņojumi. Turklāt pieteicējs dabas parkā ir braucis nevis pa likumīgi ierīkotiem ceļiem, bet pa izveidotajām atpūtas takām, kurās ir novietoti informatīvie stabi, ka attiecīgā teritorija ir dabas parks.

[2] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam, pieteicēja vērsās administratīvajā tiesā, lūdzot to atcelt. Pieteikumā norādīti šādi argumenti:

[2.1] Pieteicējs nav zinājis, ka brauc pa dabas parku. Pēc tam, kad pieteicējs tika saukts pie administratīvās atbildības, pieteicējs izpētīja Noteikumus Nr.204, uz kuriem atsaucas Dienests, un secinājis, ka tajos ievietotā karte ir tik lielā mērogā, ka dabā fiziski nav iespējams precīzi noteikt dabas parka „Piejūra" robežas, jo tā robežas sākas meža vidū. Taču pēc pamatīgas teritorijas apsekošanas pieteicējs konstatējis, ka pieteicējs nemaz nav iebraucis dabas parka teritorijā, ko apliecina pieteikumam pievienotā shēma, bet gan apstājies uz piebraucamā ceļa netālu no dabas parka robežas. Līdz ar to Noteikumu Nr.204 prasības uz

pieteicēju kā persona, kura nav iebraukusi un pārvietojusies pa dabas parka teritoriju nav attiecināmas. Tādējādi pieteicējs pie administratīvās atbildības saukts nepamatoti.

[2.2] Turklāt, apskatot dabas parka teritoriju un tās robežas jau pēc tam, kad tika pieņemts lēmums par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības, pieteicējs konstatēja, ka robežas nav apzīmētas ne ar kādām informatīvajām zīmēm, izņemot robežu pa Serģu ielu dzelzceļa otrā pusē. Gar Serģu ielu ir ne tikai noteikta robeža ar attiecīgajām zīmēm, bet arī uzstādīta aizsargbarjera un zīme, ka iebraukt aizliegts.

[2.3] Savukārt vietās, kur informatīvās zīmes ir uzstādītas, tās ir uzstādītas nepareizi, jo nav ievēroti Noteikumi Nr.204, proti, informatīvās zīmes uzstādītas vietās, kur dabas parka teritorija vēl nemaz nav sākusies. Cilvēki, kuri ir uzstādījuši informatīvās zīmes, acīmredzot, nav orientējušies šajā apvidū, līdz ar to ir kļūdījušies un šīs zīmes uzstādījuši nevietā. Dabas parka apsaimniekotājs vai jebkura cita persona, kura izvietojusi informatīvās zīmēs, ir pretlikumīgi ierobežojusi iedzīvotāju tiesības brīvi pārvietoties teritorijā, kurā nepastāv pārvietošanās ierobežojumi. Pieteicēja ieskatā šādi maldināt sabiedrību un ierobežot tās likumīgās pārvietošanās tiesības nav pieļaujami.

[2.4] Turklāt Carnikavas novada Domes 2010.gadas 19.maija saistošie noteikumi Nr.2010/10 „Carnikavas novada sabiedriskās kārtības saistošie noteikumi" neaizliedz pārvietoties pa meža teritorijas ceļiem un pat ne pa zaļo zonu. Līdz ar to pieteicējs, kurš nav iebraucis dabas parka teritorijā, drīkstēja atstāt savu transportlīdzekli netālu no dabas parka robežas, tādā veidā nepieļaujot normatīvo aktu pārkāpumus.

[2.5] Tāpat pieteicējs nepiekrīt Dienesta apgalvojumam, ka pieteicējs ir pārvietojies pa nelikumīgi izveidotajiem ceļiem, jo Carnikava novada Domes mājas lapā pieejamajās kartēs ceļi, pa kuriem pieteicējs ir pārvietojies, ir iezīmēti – šo ceļu sauc par Priedes ielu.

[2.6] Pieteicēja ieskatā pašvaldības SIA „Ādažu glābšanas dienests" inspektoru, kuri fiksēja pieteicēja transportlīdzekļa novietošanu stāvēšanai protokolā norādītajā vietā un kuri pieņēma no pieteicēja paskaidrojumus, funkcijas ir klajā pretrunā ar likumā „Par policiju" noteiktajām funkcijām. Tāpēc Carnikavas novada Domei nebija tiesību slēgt līgumu ar pašvaldības SIA „Ādažu glābšanas dienests" par deleģējumu pieņemt lēmumus administratīvo pārkāpumu lietās.

[2.7] Ar pārsūdzēto lēmumu Dienests ir pārkāpis privātpersonu tiesību ievērošanas principu, tiesiskuma principu, tiesību normu saprātīgas piemērošanas principu, patvaļas aizlieguma principu, kā arī tiesiskās paļāvības principu, tāpēc pieteicējs lūdz atcelt pārsūdzēto lēmumu un izvērtēt Dienesta faktisko rīcību pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas laikā.

[3] Dienests tiesai iesniegtajos paskaidrojumos pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu šādu apsvērumu dēļ:

[3.1] No lietā iesniegtajām Dienesta fotofiksācijām redzams, ka pieteicējs dabas parka teritorijā ir nobraucis no ceļa un novietojis transportlīdzekli stāvēšanai ārpus ceļa dabas parkā. Transportlīdzeklis atrodas ārpus ceļa arī tādā gadījumā, ja piekrīt pieteicēja apgalvojumam, ka viņš pārvietojies nevis pa atpūtas takām, bet pa ceļiem. Līdz ar to ir pierādīts pieteicēja pieļautais Noteikumu Nr.204 9.2.apakšpunkta prasību pārkāpums, jo atbilstoši šīm prasībām aizliegts nobraukt no ceļiem dabas parka teritorijā.

[3.2] Faktu, ka pieteicējs ir pārvietojies pa atpūtas takām, nevis pa ceļu pierāda Noteikumu Nr.204 1.pielikuma 4.karte un pieteicēja iesniegtā pārvietošanās shēma. Kā redzams no Noteikumos Nr.204 ietvertās kartes, tajā ir iezīmēts tikai viens likumīgs ceļš, visi pārējie ceļi, tostarp taka, pa kuru pārvietojās pieteicējs, nav paredzēti braukšanai ar mehāniskajiem transportlīdzekļiem.

[3.3] Nav pamatots pieteicēja apgalvojums par informatīvo zīmju neesību pie takas, pa kuru pārvietojās pieteicējs – arī šajā takā ir izvietotas gan informatīvās zīmes, gan informatīvais stabs, kurš informē iedzīvotājus par to, ka attiecīgā teritorija ir dabas parks.

[3.4] Ikvienam iedzīvotājam, pirms doties uz kādu teritoriju, ir pienākums noskaidrot šīs teritorijas statusu. Viss Garezers un tā apkārtne ir iekļauts dabas parka „Piejūra" teritorijā, tāpēc Garezeru kā ūdenstilpni ir viegli atrast kartogrāfiskos materiālos.

[4] 2012.gada 31.janvārī pieteicējs tiesai iesniedzis Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas 2011.gada 20.jūnija vēstuli Nr.3.18-1e/9634 un Valsts meža dienesta 2011.gada 7.jūlija vēstuli Nr.1-20/695.

Kā norāda pieteicējs, minētajās vēstulēs ir skaidrots, ka saskaņā ar Ministru kabineta 2010.gada 16.marta noteikumiem Nr.264 „Īpaši aizsargājamo dabas teritoriju vispārējie aizsardzības un izmantošanas noteikumi" dabas parka teritorijās iebraukt nav aizliegts, taču ir aizliegts nobraukt no ceļiem dabas parka teritorijā. Tā kā pieteicējs dabas parka teritorijā nemaz nav iebraucis, secināms, ka pieteicējs ir pārvietojies pa AS „Latvijas Valsts Ceļi" ceļiem. Kā izriet no iesniegtās Valsts meža dienesta vēstules, pieteicējs kā fiziskā persona ir tiesīgs brīvi uzturēties un pārvietoties valsts un pašvaldības mežā, ja normatīvajos aktos nav noteikts citādi. Tādējādi pieteicējs bija tiesīgs pārvietoties un izmantot arī to teritoriju, kurā pieteicēja transportlīdzekli konstatēja pašvaldības SIA „Ādažu glābšanas dienests" darbinieki.

[5] Pieteicējs piekritis lietas izskatīšanai rakstveida procesā *(lietas 4 .lapa).*

Motīvu daļa

[6] Pieteicējs saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 57.^{3} panta pirmo daļu, kura noteic, ka par mehānisko transportlīdzekļu pārvietošanās, tajā skaitā stāvēšanas vai apstāšanās noteikumu pārkāpšanu Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes krasta kāpu aizsargjoslā, pludmalē vai īpaši aizsargājamā dabas teritorijā uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no piecdesmit līdz simt latiem.

[7] Pieteicējs norāda, ka nav izdarījis minētajā tiesību normā paredzēto administratīvo pārkāpumu, jo nav iebraucis dabas parka teritorijā, bet gan pārvietojies pa meža ceļu un novietojies transportlīdzekli stāvēšanai teritorijā pirms iebraukšanas dabas parkā.

Ievērojot minēto, tiesa vispirms noskaidros, vai pieteicēja stāvēšanai novietotais transportlīdzeklis atradās dabas parka teritorijā vai ārpus tās, savukārt, pamatojoties uz tā rezultātā izdarīto secinājumu, tiesa noskaidros, vai pieteicējs ir izdarījis LAPK 57.^{3} panta pirmajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

[8] Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Atbilstoši šā panta otrajai daļai pirmajā daļā minētos faktus cita starp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tātad par pierādījumiem konkrētajā lietā ir atzīstams protokols, pārkāpuma fiksēšanas laikā veiktās fotogrāfijas, pārkāpumu fiksējošo personu sniegtie ziņojumi, pieteicēja sniegtie paskaidrojumi, kā arī lietas dalībnieku iesniegtās notikuma vietas shēmas.

[9] Noteikumu Nr.204 9.2.apakšpunkts noteic, ka dabas parka teritorijā aizliegts nobraukt no ceļiem un pārvietoties ar mehāniskajiem transportlīdzekļiem, pajūgiem, mopēdiem un motorolleriem pa dabas parka teritoriju, ja tas nav saistīts ar īpašumu apsaimniekošanu un dabas parka apsaimniekošanu un uzraudzību vai valsts aizsardzības uzdevumu veikšanu. Kā minēts iepriekš, atbildība par šīs normas pārkāpumu ir paredzēta LAPK 57.^{3} panta pirmajā daļā.

Tātad, lai konstatētu, vai pieteicējs ir pamatoti saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar norādīto tiesību normu, nepieciešams noskaidrot, vai pieteicējs ir nobraucis no ceļiem un pārvietojies ar transportlīdzekli pa dabas parka teritoriju. Respektīvi, jānoskaidro, vai pieteicēja transportlīdzeklis ir atradies dabas parka teritorijā un vai pieteicēja transportlīdzeklis bija novietots ārpus ceļa.

[10] Pieteicējs pieteikumam pievienojis notika vietas shēmu *(lietas 13.lapa),* kurā iezīmējis dabas parka teritorijas robežas, kā arī atzīmējis vietu, kurā atradās pieteicēja transportlīdzeklis.

Pieteicēja iesniegtajā shēmā iezīmētās dabas parka robežas pamatā atbilst Noteikumu Nr.204 1.pielikuma 4.kartē norādītajām robežām. Vadoties pēc pieteicēja iesniegtās shēmas, secināms, ka pieteicēja transportlīdzeklis stāvēšanai novietots ārpus dabas parka teritorijas robežām jeb pirms iebraukšanas dabas parkā, kā tas norādīts pieteikumā. Taču, novērtējot šo pieteikumam pievienoto shēmu kopsakarā ar pārējiem lietas materiāliem, tiesa turpmāk minēto apsvērumu dēļ nonāk pie pretēja secinājuma.

[10.1] Pieteicēja transportlīdzekļa novietošanu protokolā norādītajā vietā fiksēja pašvaldības SIA „Ādažu glābšanas dienests" darbinieki. Šo darbinieku 2010.gada 13.augusta ziņojumos *(lietas 22.-23.lapa)* norādīts, ka darbinieki 2010.gada 13.augustā ap plkst. 15:30 patrulēja dabas parkā, Garezera krastā, kur pamanīja pieteicēja stāvēšanai novietoto transportlīdzekli. Tātad sākotnēji sastādītajos dokumentos fiksēts, ka pieteicēja transportlīdzeklis atradies nevis ārpus dabas parka teritorijas, bet gan dabas parka teritorijā, kur atbildīgās amatpersonas pildīja savus pienākumus. Tiesas ieskatā, ja pieteicējs nebūtu iebraucis dabas parka teritorijā, pašvaldības SIA „Ādažu glābšanas dienests" darbiniekiem nebūtu pamata pieņemt no pieteicēja paskaidrojumus par to, kāpēc pieteicējs ir iebraucis dabas parkā, pārkāpjot Noteikumu Nr.204 prasības.

Arī protokolā norādīts, ka pieteicējs transportlīdzekli stāvēšanai novietoja Carnikavas novadā, Gaujā, Garezera krastā, dabas parkā ārpus ceļa robežām.

[10.2] Salīdzinot pieteikumam pievienoto shēmu, kurā pieteicējs ir atzīmējis transportlīdzekļa atrašanās vietu, ar Dienesta 2011.gada 4.janvāra pārbaudes akta Nr.36-1/2011 *(lietas 43.lapa)* pielikumā esošo shēmu *(lietas 45.lapa)*, tiesa konstatē, ka tajās ir atzīmētas dažādas pieteicēja transportlīdzekļa atrašanās vietas. Proti, no Dienesta shēmas nepārprotami izriet, ka pieteicēja transportlīdzeklis atradās dabas parka teritorijā, savukārt no pieteicēja iesniegtās shēmas redzams, ka transportlīdzeklis atradās ārpus dabas parka teritorijas. Vienlaikus tiesa konstatē, ka lietas materiālos ir vēl viena notikuma vietas shēma – pieteicēja 2010.gada 18.oktobra paskaidrojumam pievienotā shēma *(lietas 33.lapa*). Novērtējot šīs shēmas savstarpējā kopsakarā, tiesa secina, ka pieteicēja transportlīdzeklis atradās dabas parka teritorijā, nevis ārpus tās, jo pieteikumam pievienotajā shēmā pieteicējs norādījis, ka transportlīdzeklis atradās ezera sākumposmā, savukārt iepriekš iesniegtajā shēmā (2010.gada 18.oktobra shēmā) pieteicējs norādījis, ka transportlīdzeklis atradās ezera vidusposmā. Tas izriet arī no Dienesta 2011.gada 4.janvāra pārbaudes aktam pievienotās notikuma vietas shēmas, kurā kā pieteicēja transportlīdzekļa atrašanās vieta jeb pārkāpuma izdarīšanas vieta norādīts ezera vidusposms, kas ir dabas parka teritorijā, nevis ārpus tās.

[10.3] Ņemot vērā iepriekš norādīto, tiesa atzīst par nepamatotu pieteicēja apgalvojumu, ka pieteicējs ar transportlīdzekli nebija iebraucis dabas parkā, bet gan novietojis to stāvēšanai pirms dabas parka teritorijas.

[11] Vienlaikus pieteicējs norādījis, ka dabas parka teritorija nav apzīmēta ar informatīvajām zīmēm tādā veidā, lai ikvienai personai, tostarp pieteicējam, būtu zināms, ka tā ir dabas parka teritorija. Pieteicēja ieskatā informatīvo zīmju neesības dēļ nav pieļaujams saukt personas pie administratīvās atbildības par Noteikumu Nr.204 neievērošanu.

Novērtējot lietā esošos pierādījumus, tiesa piekrīt pieteicēja apgalvojumam, ka atsevišķās vietās dabas parka teritorijā nav izvietotas informatīvās zīmes, informējot iedzīvotājus, ka viņi atrodas dabas parka teritorijā *(lietas 45.-49.lapa).* Taču vienlaikus tiesa secina, ka šis apstāklis nevar būt par pamatu pieteicēja atbrīvošanai no administratīvās atbildības par Noteikumu Nr.204 prasību neievērošanu. Šādu secinājumu tiesa pamato ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[11.1] Likuma „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām" 2.panta trešā daļa nosaka, ka īpaši aizsargājamas dabas teritorijas cita starpā ir dabas parki.

Likuma „Par īpaši aizsargājām dabas teritorijām" 5.pants noteic, ka dabas parki ir teritorijas, kas pārstāv noteikta apvidus dabas un kultūrvēsturiskās vērtības un kas ir piemērotas sabiedrības atpūtai, izglītošanai un audzināšanai. Atpūtas organizēšana un saimnieciskā darbība dabas parkos veicama, nodrošinot tajos esošo dabas un kultūrvēsturisko vērtību saglabāšanu.

Saskaņā ar minētā likuma 13.panta otro daļu dabas parkus izveido Ministru kabinets.

Ministru kabineta 1999.gada 9.marta noteikumu Nr.83 „Noteikumi par dabas parkiem" 1.19.punkts paredz izveidot Piejūras dabas parku Rīgas rajona Carnikavas pagastā un Saulkrastu lauku teritorijā.

Noteikumu Nr.204 3.punkts noteic, ka dabas parka „Piejūra" platība ir 4315 ha. Dabas parka funkcionālo zonu shēmas noteiktas šo noteikumu 1.pielikumā, bet funkcionālo zonu robežas – šo noteikumu 2.pielikumā. Saskaņā ar Noteikumu Nr.204 4.punktu dabas parka robežas dabā apzīmē ar speciālu informatīvu zīmi, kuras paraugs un lietošanas kārtība noteikta šo noteikumu 3.pielikumā. Arī atbilstoši Ministru kabineta 2010.gada 16.marta noteikumu Nr.264 „Īpaši aizsargājamo dabas teritoriju vispārējie aizsardzības un izmantošanas noteikumi" 3.punktam un 1.pielikumam īpaši aizsargājamo dabas teritoriju apzīmēšanai dabā izmanto speciālās informatīvās zīmes.

Tātad no minētajām normām izriet, ka dabas parka robežas dabā tiek apzīmētas ar informatīvajām zīmēm, taču dabas parka teritoriju, tās platību un arī robežas noteic nevis informatīvās zīmes un to izvietojums dabā, bet gan normatīvais akts – dotajā gadījumā Noteikumi Nr.204.

Likuma „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību" 7.pants noteic, ka spēkā esošie likumi un Ministru kabineta noteikumi ir saistoši visā Latvijas teritorijā, un neviens nevar aizbildināties ar to nezināšanu. Likumu un Ministru kabineta noteikumu nezināšana nevar būt par pamatu personas atbrīvošanai no atbildības. Tādējādi, lai arī informatīvās zīmes nav izvietotas visā dabas parka teritorijā vai ir izvietotas nepienācīgi, pieteicējs, tāpat kā ikviena cita persona, nevar aizbildināties ar to, ka nav zinājis par dabas parka esību konkrētajā vietā un par atrašanos dabas parka teritorijā.

[11.2] Attiecībā uz pieteicēja izteiktajām iebildēm, ka informatīvās zīmes nebija izvietotas arī uz ceļiem, norādāms, ka saskaņā ar Ministru kabineta 2010.gada 16.marta noteikumu Nr.264 „Īpaši aizsargājamo dabas teritoriju vispārējie aizsardzības un

izmantošanas noteikumi" 1.pielikuma 3.4.apakšpunktu informatīvās zīmes aizsargājamo teritoriju apzīmēšanai nav uzstādāmas uz ceļiem (arī sliežu ceļiem). Tas ir norādīts ar pieteicēja iesniegtajā Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas 2011.gada 20.jūnija vēstulē Nr.3.-18/1e/9643 *(lietas 59.lapa),* kurā izskaidrots, ka ierobežojums izvietot informatīvās zīmes uz ceļiem noteikts tāpēc, lai nerastos pārpratumi un īpaši aizsargājamo dabas teritoriju zīmes netiktu jauktas ar ceļu satiksmei regulējošām ceļa zīmēm. Tādējādi arī šis arguments nevar būt par pamatu pieteicēja atbrīvošanai no administratīvās atbildības.

[12] Apstākli, ka pieteicējs ir nobraucis no ceļa, pierāda lietā esošās fotofiksācijas *(lietas 24.-25.lapa),* no kurām nepārprotami izriet, ka transportlīdzeklis stāvēšanai novietots ārpus ceļa (blakus ceļam) dabas pamatnē. Uz pretējo nav norādījis arī pieteicējs, proti, pieteicējs nav izvirzījis apgalvojumu, ka transportlīdzeklis atradās uz ceļa.

[13] Ievērojot iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka pieteicējs ir pārkāpis Noteikumu Nr.204 9.2.apakšpunkta prasības, jo ir nobraucis no ceļa un pārvietojies dabas parka teritorijā, līdz ar ko ir izdarījis LAPK $57.^3$ panta pirmajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu un ir saucams pie administratīvās atbildības. Turklāt, tā kā lietā ir pierādīts apstāklis, ka pieteicējs dabas parka teritorijā ir nobraucis no ceļa, tiesa nevērtēs argumentus, vai pieteicējs ar transportlīdzekli ir pārvietojies pa likumīgi izveidotiem ceļiem vai arī pa atpūtas takām, jo šiem argumentiem nav izšķirošanas nozīmes lietas izspriešanai. Minētā apsvēruma dēļ tiesa nevērtēs arī pieteicēja norādes, ka pieteicējs ir ievērojis Meža likuma normas, kā arī Carnikavas novada Domes 2010.gadas 19.maija saistošos noteikumus Nr.2010/10 „Carnikavas novada sabiedriskās kārtības saistošie noteikumi".

[14] Savukārt attiecībā uz pieteicēja argumentu, ka Carnikavas novada Dome nebija tiesīga slēgt līgumu ar pašvaldības SIA „Ādažu glābšanas dienests" par deleģējumu pieņemt lēmumus administratīvo pārkāpumu lietās, jo pašvaldības SIA „Ādažu glābšanas dienests" funkcijas un rīcība ir pretrunā ar likumu „Par policiju", tiesa norāda, ka sākotnējo lēmumu par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības ir pieņēmis Dienesta Lielrīgas reģionālās pārvaldes Kontroles daļas Dabas sektora vecākais inspektors *(lietas 7.lapa),* nevis pašvaldības SIA „Ādažu glābšanas dienests" darbinieki. Tāpēc pieteicēja pieņēmums, ka lēmumu par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības ir pieņēmusi persona, kurai nav šādas kompetences, ir nepamatots. Turklāt arī protokolu ir sastādījis nevis pašvaldības SIA „Ādažu glābšanas dienests" darbinieks, bet gan Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Saulkrastu iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektors *(lietas 27.lapa).*

[15] Pieteikumā norādīts, ka Dienests, pieņemot pārsūdzēto lēmumu, ir pārkāpis vairākus Administratīvā procesa likumā ietvertos principus, taču pieteicējs nav norādījis, kādā veidā Dienests ar pārsūdzēto lēmumu šos principus ir pārkāpis. Tiesa, novērtējot lietā esošos pierādījumus, kā arī izvērtējot pārsūdzēto lēmumu, nekonstatē, ka Dienests būtu pārkāpis tiesiskuma, tiesiskās paļāvības, tiesību normu saprātīgas piemērošanas vai privātpersonas tiesību ievērošanas principu, uz ko norādījis pieteicējs. Arī patvaļas aizlieguma principu Dienests nav pārkāpis, jo pārsūdzētais lēmums ir pamatots ar to, ka pieteicēja transportlīdzeklis ir atradies dabas parka teritorijā ārpus ceļa, tādējādi neievērojot pārsūdzētajā lēmumā norādītās tiesību normas. Tiesas ieskatā Dienests Noteikumu Nr.204 9.2.apakšpunkta tiesību normas tiesisko sastāvu ir pareizi piemērojis lietā konstatētajam faktiskajam sastāvam, tāpēc pieņēmis tiesisku un pamatotu lēmumu.

Savukārt attiecībā uz pieteikumā ietverto lūgumu izvērtēt Dienesta faktisko rīcību, Dienestam pieņemot pārsūdzēto lēmumu, norādāms, ka, apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšana un tā rezultātā lēmuma pieņemšana nav atzīstama par faktisko rīcību Administratīvā procesa

likuma 89.panta izpratnē. Pie tam pieteicējs nav norādījis, kādus pārkāpumus Dienests ir pieļāvis, pieņemot pārsūdzēto lēmumu, tāpēc šādu pieteicēja argumentu tiesa izvērtēt nevar.

[16] Saskaņā ar LAPK 57.^{3} panta pirmo daļu par šajā tiesību normā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu paredzēts transportlīdzekļa vadītājam uzlikt naudas sodu no piecdesmit līdz simt latiem. Tātad iestādei ir piešķirta rīcības brīvība soda apmēra noteikšanā un tai ir pienākums izdarīt attiecīgus lietderības apsvērumus, līdz ar to Dienesta rīcības brīvība aprobežojas ar tiesībām izlemt, kāds konkrētajā gadījumā ir uzliekams naudas sods.

Ar pārsūdzēto lēmumu pieteicējam uzlikts naudas sods piecdesmit lati, tātad atbilstoši LAPK 57.^{3} panta pirmajā daļā noteiktajai sankcijai.

LAPK 32.panta pirmā daļa noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Minēta panta otrā daļa noteic, ka uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Tā kā pieteicējam uzlikts minimālais LAPK 57.^{3} panta pirmās daļas sankcijā paredzētais naudas sods, konkrētajā gadījumā nav nozīmes atsevišķi vērtēt LAPK 32.pantā paredzētos nosacījumus. Tādējādi pieteicējam uzliktais sods ir atzīstams pamatotu, samērīgu un atbilstošu izdarītā pārkāpuma smagumam.

[17] Ņemot vērā iepriekš konstatēto un secināto, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais lēmums ir tiesisks un pamatots, tamdēļ atstājams negrozīts, savukārt pieteikums ir nepamatots un tamdēļ noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 289.-291.pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, tiesa

nosprieda:

atstāt negrozītu Valsts vides dienesta 2011.gada 5.janvāra lēmumu Nr.G01/2P (administratīvā pārkāpuma protokols PA Nr.463612) par *G.Z.* (personas kods */personas kods/*) saukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 57.^{3} panta pirmo daļu, bet *G.Z.* pieteikumu noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese (paraksts) D.Makarova

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnese_____ D.Makarova
Rīgā 2012.gada 7.martā